

Братя Грим
Горската къща

В малка къща край гората живеел беден дървар с жена си и трите си дъщери. Една сутрин, като отивал да сече дърва, казал на жена си:

– Изпрати голямата ни дъщеря да ми донесе обяда. А за да не се загуби – добавил той, – ще взема просо и ще ръся по пътя.

Когато станало пладне, момичето взело едно гърне със супа и тръгнало. Ала врабчетата били изкълвали просените зърна и момичето не могло да намери пътя. Тръгнало наслуки и навлизало все по-навътре в гората. Слънцето залязло, станало тъмно; дърветата зашумели в мрака, чувал се само зловещият писък на кукумявките. Момичето изтръпнало от страх. Изведнъж то съзряло светлинка в далечината, която трепкала между дърветата. „Там сигурно живеят хора, те ще ме подслонят през нощта“ – помислило си момичето и се запътило към светлината. Скоро стигнало до една къща, почукало на вратата и отвътре се обадил дрезгав глас:

– Влез!

Момичето отворило вратата и видяло беловлас старец, който седял до печката, подпрям лице върху дланите си, а бялата му брада се спускала до земята. До него лежали три животни: една кокошчица, едно петле и една пъстра крава.

Момичето казало на стареца, че се е загубило в гората и го помолило за подслон.

Старецът казал:

– Хайде, кокошчице,
заедно с петлото ми
и ти, пъстра краво,
чухте и кажете
какво да правим с нея?

– Дукс! – отвърнали животните.

Това навярно означавало „съгласни сме“, защото старецът продължил:

– Тук има всичко в изобилие. Отиди в кухнята и ни сготви нещо вкусно за вечеря.

Момичето отишло в кухнята и сготвило вкусна гозба. Но за животните не се сетило. Сложило блюдото на масата, седнало до беловласия старец и добре си хапнало. Като се нахранило, казало:

– Много съм уморена. Къде има легло, за да си легна?

Тогава животните казали:

– Ти със него яде,
ти със него пи,
а на нас не даде,
дето свариш спи!

Но старецът казал:

– Качи се по стълбата. Там ще видиш стая с две легла. Постели чисти чаршафи и си легни. След малко и аз ще дойда да си легна.

Момичето се качило в стаята, постлало чисти чаршафи и легнало в едното легло, без да дочака стареца. Старецът дошъл, видял, че момичето си е легнало и недоволно поклатил глава. И като видял, че е заспало дълбоко, отворил един капак на пода и то пропаднало в избата.

В същото време дърварят се прибрал у дома и се скарал на жена си, че го е оставила гладен цял ден.

– Не съм виновна – отговорила тя. – Дъщеря ни тръгна с обедата, но сигурно се е загубила по пътя и утре ще се върне.

На сутринта дърварят станал рано и преди да отиде да сече дърва, поръчал на по-малката си дъщеря да му занесе храна.

– Ще взема малко леща – казал той, – ще ръся по пътя, за да не се загубиш.

По пладне момичето тръгнало с една кошница, но както и предишния ден, горските птици били изкълвали лещените зърна. Момичето дълго се лутало из гората, докато се спуснала нощта. Накрая стигнало до къщата на беловласия старец, влязло и помолило за подслон. Старецът отново попитал животните:

– Хайде, кокошчице,
заедно с петлето ми
и ти, пъстра краво,
чухте и кажете
какво да правим с нея?

Животните пак отговорили:

– Дукс!

И всичко станало както предишния ден: момичето сготвило вкусна гозба, хапнало и пийнало със стареца, но не се сетило за животните. А когато попитало за легло, те отговорили:

– Ти със него яде,

ти със него пи,
а на нас не даде,
дето свариш спи!

Когато заспало, старецът дошъл, погледнал, поклатил недоволно глава и го пуснал в избата.

На третата сутрин дърварят казал на жена си:

– Днес ще изпратиш най-малката ни дъщеря да ми донесе обяда. Тя винаги е била добра и послушна, ще върви все по пътя и няма да скита насам-натам като сестрите си.

– Нима ще загубя и най-милото си чедо?

– Не се тревожи – казал бащата, – това момиче няма да се загуби. То е умно и разбрано. Освен това ще взема грахови зърна – те са по-големи от лещените и ще му показват пътя.

Ала когато момичето тръгнало към гората с кошница в ръка, гургулиците били вече изкълвали граховите зърна и то не знаело накъде да върви. Разтревожило се, уплашило се и непрекъснато си мислело как добрата му майка ще плаче, ако не се прибере у дома. Най-сетне, когато съвсем се стъмнило, то зърнало светлинката и спряло пред горската къща. Помолвило любезно да го приютят през нощта, а беловласият старец попитал отново животните:

– Хайде, кокошчице,
заедно с петлето ми
и ти, пъстра краво,
чухте и кажете
какво да правим с нея?

– Дукс! – отговорили животните.

После момичето отишло до печката, погалило кокошчицата и петлето, почесало пъстрата крава между рогата. А след това сварило вкусна супа, сложило блюдото на масата и казало:

– Може ли аз да ям до насита, а добрите животни да стоят гладни? В кухнята има всичко, ще се погрижа най-напред за тях.

Отишло в кухнята, взело ечемик и го изсипало пред кокошчицата и петлето, а на кравата донесло цял наръч ухаещо сено.

– Хапнете си сладко, мили животни – казало то, – а пък ако ожаднеете, ще ви донеса и прясна водица.

След като нахранило и напоило животните, момичето седнало до

стареца и изяло толкова, колкото било останало. След малко кокошцицата и петлето мушнаха главици под крилата си, а пъстрата крава притворила очи. Тогава момичето каза:

– Не е ли време да спим?

Старецът попитал животните:

– Хайде, кокошчице,
заедно с петлето ми
и ти, пъстра краво,
чухте и кажете,
това ли е право?

– Дукс – отговорили животните.

– Ти със всички яде
ти със всички пи –
постели на дядо
и легни да спиш!

Момичето се качило в стаята, постлало чисти чаршафи и когато всичко било готово, старецът дошъл и легнал в едното легло. Момичето легнало в другото и заспало.

Спало спокойно до полунощ, когато изведнъж се събудило от страшен шум. Всичко прашяло, вратата се отворила и се блъснала в стената, гредите скърцали. Накрая се чул страшен трясък сякаш рухнал покривът. Но скоро всичко утихнало и момичето отново заспало.

Ала когато на другата сутрин слънцето изгряло и то се събудило, се смаяло от почуда. Лежало в разкошна зала; по стените върху зелена коприна растели златни цветя; леглото било от слонова кост, а завивката – от червено кадифе. Пред леглото имало пантофки, везани с бисери. Момичето помислило, че сънува, но влезли трима прислужници и го попитали какво ще заповяда.

– Излезте – отговорило момичето. – Аз веднага ще стана и ще сваря супа на стареца, а после ще нахраня гиздавата кокошчица, гиздавото петле и гиздавата пъстра краво.

Помислило си, че старецът вече е станал и погледнало към леглото му, но там лежал не той, а някакъв непознат човек. Момичето го разгледало и видяло, че е много красив и е съвсем млад. В този миг той се събудил и казал:

– Аз съм царски син и бях омагьосан от една зла вещица като

беловлас старец. Тя превърна и тримата ми прислужници в кокошчица, петле и пъстра крава. Само някое момиче с добро сърце, което обича не само хората, но и животните, можеше да развали магията. Дойде ти и понеже си добра и милостива, в полунощ настъпи моето избавление.

След това царският син заповядал да пригответ разкошно сватбено пиршество.

– А къде са моите сестри? – попитало момичето.

– Затворих ги в избата, а утре ще ги заведат в гората да слугуват на един дървар дотогава, докато се научат да бъдат добри с животните.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Das Waldhaus

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2498>]